

Сувій з Книги Роду Поліських Волхвів

Петро Рух

Мудрість, прозорливість, знання, доступ до таємниць, умиротвореність, яка дає захист від безрозсудності й омани, чистота, яка унеможливорює вплив егоїстичних бажань, а головне — найбільш прозорий, найбільш прямий, найбільш безпосередній зв'язок з Богинею й Богом, який дозволяє бачити все Їхніми очима, — те, що ми, волхви, культивуємо з дитинства, набуваємо повною мірою зазвичай у зрілому віці. Ніхто не є волхвом лише через народження в наших родах. Якщо людина не має якостей волхва, її залучають до якоїсь іншої діяльності, на яку вона здатна.

Отже, бачити все очима Богині й Бога... Це означає відчувати всі живі істоти своїми дітьми, бачити, як вони помиляються, дозволяти їм помилятися, якщо вони не просять поради і якщо їхні помилки не створюють критичної загрози для них та інших. Це означає досконало розуміти їх. Це означає любити їх усіх так само, як себе самого. Це означає відчувати себе причетним до життя кожного. Це означає, що чужих нема.

Дехто думає, що волхви — це маги, чаклуни, містики. Та насправді це не так. Ми — такі ж, як усі, але більше просвітлені. Дитині здається, що її батько — чарівник, бо він може багато такого, чого дитина не може. Та коли вона стає дорослою, вона стає здатною на все, на що здатний батько. Тож завдання волхвів — допомогти всім людям усіх родів максимально наблизитися до такого стану свідомості, який маємо ми, а в ідеалі — допомогти їм сягнути ще вищого рівня просвітлення, ніж маємо ми. Ми допомагаємо кожному безпосередньо зв'язатися з джерелом життя так, щоб він не ставав залежним від нашої допомоги, а був цілком самостійним і самодостатнім.

Але ми, волхви, теж люди, і в нас теж є особисте життя, ми теж кохаємо, хоча пристрасним людям здається, що ми настільки благісні, настільки піднесені, що всі наші почуття спрямовані лише на Богиню й Бога. Насправді наші почуття спрямовані й на наших коханих, і на наших близьких, і на наших друзів, просто їх ми теж бачимо очима Богині й Бога.

Моє ім'я Ведвід. Я вчитель поліського воєводи та його родини, але насправді моя школа відкрита для всіх, хто бажає вчитись. Тож одного разу до мене прийшла юна дівчина і сказала:

— Учителю, я — Пуджа, дочка сотника Суреша, командира поліської кінноти. Мене цікавлять знання про закони природи, про різні світи, про психологію людини, про Богиню й Бога. Я маю багато запитань, на які мені не можуть відповісти не тільки мої тато й мама, а навіть мої бабуся та прабабуся. Будь ласка, навчи мене всього, що так сильно мене цікавить і без розуміння чого я не маю ні спокою, ні щастя.

Я дивився на неї з дуже приємним подивом. Зустріти учня, який так прагне знань, — мрія кожного вчителя. І мало в кого з нас ця мрія здійснюється. А тут мені отак пощастило.

— Прекрасна Пуджо, в моїй школі нема жодної дівчини. Хлопців-кшатріїв я навчаю лише маленькій частині того, що цікавить тебе. Я навчаю їх тільки тому, що їм може бути в пригоді на практиці. Лише у волхвів зазвичай виникають такі питання, як у тебе. А в моїй школі волхви не навчаються, — відповів я дівчині.

— Та я знаю, що я не така, як усі, і що я хочу не того, чого хочуть усі. Ти мене цим не здивував, учителю Ведвіде, — усміхнулася Пуджа. — І я прекрасно розумію, що в тебе таких, як я, учнів нема. Отож я й прохаю тебе зробити для мене виняток і навчити мене, дівчину з кшатрійського роду, тому, чому навчають хлопців з родів волхвів, хоча у твоїй школі їх нема, бо інакше мені життя не миле.

— Гаразд, я подумаю над твоїм проханням. Приходь до мене з батьком, я хочу з ним це обговорити, — відповів я, приховуючи свою радість і захоплення такою рішучою шукачкою знань. Пуджа зраділа, пообіцяла якнайшвидше повернутися з батьком і пішла.

А я дивився їй услід і думав: "Дівчата з кшатрійських родів дуже гарні. У наших родах таких красунь не буває. А ця Пуджа і серед своїх виділяється надзвичайною вродою. Але розум у неї влаштований геть не так, як зазвичай у дочок кшатріїв. Дивовижне поєднання незрівнянної краси й допитливого, цікавого розуму. Незвичайна дівчина, унікальна і вкрай приваблива". Саме такою я завжди уявляв собі ідеальну пару для себе, але ніколи досі не зустрічав такої, тож уже думав, що таких і не буває, що таких і не може бути у світі. Через це я досі не одружився та уже й не збирався одружуватися. Але тепер я думав про Пуджу і замріявся, уявляючи її своєю дружиною.

"Дочки кшатрійських родів западають на героїчних красенів. Якщо вона завтра влаштує сваямвар, її руки добиватимуться сотні найкращих юних витязів. А я — миршавий учитель, старший за неї на двадцять років. Забудь, Ведвіде. Так, вона неймовірно схожа на дівчину твоєї мрії, яка сниться тобі з дитинства і досі. Але припини думати про Пуджу таким образом, — проповідував я собі. — Крім того, ти ж спрямований більше на внутрішню красу, ніж на зовнішню, Ведвіде. Западати на вродливу дівчину з кшатрійського роду геть не личить волхву. Це просто ганьба якась для волхва. Волхви вищі за почуттєвість і пристрасть. Тож не ганьбись, Ведвіде".

Але щойно я звернув свій внутрішній зір, зір серця, зір душі до Богині й Бога, я побачив їхню усмішку, яка казала: "Ніякої ганьби для тебе тут нема, Ведвіде. Вона — твоя половинка, зустрічі з якою ти терпляче чекав 35 років цього втілення. Її врода — результат її бажання бути для тебе в усіх утіленнях найгарнішою, найпривабливішою, такою, щоб ти не міг намілюватися її красою ніколи, щоб ти ніколи не зміг звикнути до цієї її неймовірної краси, призначеної лише для тебе одного".

Так, нам, волхвам, простіше живеться, бо ми миттєво отримуємо відповіді на наші запитання. Але в цьому є свої мінуси: нема непередбаченості, інтриги, ризику, гострих вражень. Все визначено, стабільно та зрозуміло. Та приємні сюрпризи чекають і на нас. Зустріч з Пуджею — неймовірно дивовижний, неймовірно радісний сюрприз. Те, що я так довго чекав на неї, зробило цей сюрприз ще більш несподіваним, ще більш

солодким.

"Бажання моєї коханої — бути для мене в усіх утіленнях найгарнішою, найпривабливішою, такою, щоб я не міг намілюватися її красою ніколи, щоб я ніколи не зміг звикнути до цієї її неймовірної краси, призначеної лише для мене одного. О, який я вдячний тобі, моя рідна, моє щастя! У цьому втіленні твоє ім'я Пуджа. Воно дуже пасує дружині волхва", — щасливо і вдячно думав я про юну, неслуханно прекрасну, таку несхожу на всіх інших, таку надзвичайну дівчину, яку я обожнював, хоча бачив її та спілкувався з нею в цьому втіленні лише кілька хвилин.

Я чудово знав сотника Суреша, бо навчав його синів. Тож, коли він прийшов до мене разом з Пуджею, ми привітали один одного, як старі знайомі.

— Виявляється, я не так добре знав твою родину, Суреше, як мені здавалося. До сьогодні мені нічого не було відомо про її найкоштовніший діамант. Твоя дочка Пуджа — незрівнянна красуня. Та головне — вона на рідкість допитлива й цікава шукачка знань, — сказав я Сурешу.

— Так, учителю, наша Пуджа така. Не знаю, в кого вона такою народилася, але вона цим не схожа на своїх подруг, сестер і братів. З дитинства вона тільки й знає, що ставить запитання, які всіх спантеличують. Ну що мені відповісти моєму янголяточку на її запитання "Татусю, а яка відстань від Землі до Місяця та Сонця?"

— Відстань від Землі до Місяця дорівнює 108 діаметрам Місяця, а відстань від Землі до Сонця дорівнює 108 діаметрам Сонця, а сам діаметр Сонця дорівнює 108 діаметрам Землі, — відповів я з задоволенням.

— О! Як чудово!!! Як я вдячна тобі, учителю Ведвіде, за цю інформацію!!! — скликнула дівчина і відразу поставила нове запитання: — А як ці відстані було виміряно?

— Ось бачиш, Ведвіде, що коїться. Навіть якщо вона отримує відповідь на якесь з безлічі своїх запитань, у неї негайно виникають нові, — засміявся сотник.

— Методологія, що дозволяє отримувати будь-які результати, які неможливо отримати звичайними способами, доступними кожному, називається баченням риши. Бачення риши має багато різних визначень, залежно від того, як розуміти природу цього явища. Але для мене найпростішим і найзрозумілішим поясненням бачення риши є таке: це здатність дивитися на те, що досліджується, очима Богині й Бога, — відповів я Пуджі з величезним задоволенням.

— Неймовірно!!! Дивовижно!!! А чи зможеш ти мене навчити баченню риши, учителю? — сказала моя Пуджа.

— Неодмінно навчу, найкоштовніша коштовності з-поміж учнів, — відповів я з безмежним задоволенням, подумавши: "Кохана, ти, схоже, бажаєш завдавати мені неймовірну насолоду не лише своєю родою!!!"

— Дякую, Ведвіде! — заплескала в долоні Пуджа і, кинувшись мені на шию, обвила її руками та поцілувала мене в щоку.

— Ай ти моя дівчинко! Що ж ти таке робиш?! Хіба я не розповідав тобі правила етикету?! З учителем не можна так поводитись. Та й взагалі не можна так поводитись

ні з ким, крім близьких родичів, — шокований раптовим учинком дочки, сказав Суреш. — Ведвіде, даруй! Вона ніколи ще так не робила ні з ким, крім близьких. Це щось на неї найшло.

— Ой! Перепрошую! Я просто відчула, що так сильно люблю учителя Ведвіда і так вдячна йому, що не змогла стриматися, — схаменулася Пуджа. — Я більше так не буду. Я знаю, що з учителем так поводитися не можна, навіть якщо дуже його любиш. А ще я хотіла в тебе спитати, Ведвіде, чому деякі люди Богиню й Бога називають Рада та Кришень, а деякі по-іншому.

— Рада та Кришень — це Їхні первісні імена. Але справді в Них безліч імен. А зараз від запитань і відповідей перейдімо до обговорення того, як ми організуємо твоє навчання, Пуджо, — сказав я, після чого розмова ввійшла в практичне річище.

Пуджа хотіла дізнатися про все і навчитися всього, що стосується пізнання та розуміння. Її манили таємниці світобудови і двох людських природ (нижчої та вищої). Вона мріяла сягнути просвітлення і здобути чистоту, любов та мудрість. Тож я вчив її йозі, а потім допомагав їй здобувати безпосереднє бачення суті тих явищ, які її цікавили. Все життя було для неї скарбницею чарівних таємниць. І відкриття кожної таємниці приносило їй стільки радості та щастя, скільки я ніколи в житті ні в кого не бачив.

Я обожнюю свою діяльність учителя й радника, але досконалість щастя в цій діяльності я пізнав лише з Пуджею. Вона була живим доказом ефективності всіх моїх методів навчання, бо досягала результатів, яких вона прагнула, дуже швидко і в усій повноті. Справді так і має бути, коли учень так палає бажанням і настільки розумний, як моя коштовна учениця, моє щастя, моя кохана Пуджа.

За два роки занять Пуджа сягнула рівня просвітлення, на здобуття якого волхви зазвичай витрачають десятиліття. Вона стала справжнім мудрецем, при чому таким мудрецем, якого досі ніколи у світі не було: мудрецем-дівчиною сімнадцяти років.

Одного разу Пуджа прийшла до мене на заняття разом зі своїм батьком. Він мав спантеличений вигляд, на що я йому відразу вказав, спитавши, в чому причина його розгубленості.

— Ведвіде, з того дня, коли я став батьком цієї дівчинки, я регулярно маю такий вигляд. Це янголятко вміє спантеличувати, та ще й як. Цього разу воно видало мені таке, що я сам ніяк не можу це розв'язати. Вчора вона сказала мені, що хоче заміж. Я сказав, що тоді потрібно влаштувати сваямвар, на що вона відповіла мені, що, якщо буде сваямвар, вона запросить на нього лише одну людину і відразу покладе на її голову вінець обранця. Я спитав, хто ця людина, на що Пуджа відповіла: "Ведвід". Я кажу: "Донечко, люба, Ведвід — волхв. Волхви ніколи не змагаються на сваямварах. Сваямвари існують лише для кшатріїв". "Так, я про це знаю. Через це сваямвар не потрібен, татусю. Просто видай мене заміж за Ведвіда", — каже моє янголятко. Я їй: "Кшатрії видають своїх дочок лише за кшатріїв". А вона: "Це зазвичай. Але бувають виключення. Ніщо не забороняє тобі віддати мене заміж за Ведвіда". Я кажу: "Доню, ти його кохаєш?" Каже: "Так". Я: "А він тебе?" "Він мене обожнює, татусю", — відповідає

Пуджа. "Він тобі про це сказав?" "Ні. Та й не потрібно казати про те, що і так видно. Я ж розвинула в собі бачення риши", — каже мені моя донечка. Вона мене геть заплутала, тож я не знаю, що мені робити. Ось прийшов до тебе за порадою, — розповів про свою проблему Суреш.

Під час цієї промови її батька Пуджа, чарівливо усміхаючися, дивилася на нас з ним поглядом мудреця, який знає все минуле, теперішнє та майбутнє і через це ні про що не хвилюється, а залишається цікавим спостерігачем того, як неминуче здійснюється доля.

— Суреше, твоя дочка має рацію. Ти можеш без вагань робити все, що вона каже. Я як її вчитель, підтверджую, що Пуджа здобула мудрість, яка дозволяє їй не тільки самостійно вирішувати свою долю, а й давати слушні поради всім, хто їх потребує, — відповів я своєму майбутньому тестю.

— От як! Ну гаразд. Тож як мені тепер діяти, щоб усе було у згоді з правилами та законами нашого народу? — спитав він.

— Останній місяць Пуджа розпитувала мене саме про всі нюанси арійських правил і законів, які стосуються того випадку, коли дівчину з кшатрійського роду видають заміж за чоловіка з роду волхвів. Я навчив її всього, що потрібно знати для влаштування такого шлюбу. Просто слухай її та роби так, як вона скаже, — відповів я Сурешу, який уже вийшов зі своєї розгубленості та починав тверезо оцінювати ситуацію.

— Ну звісно! А як же інакше?! За кого ж ще мені віддати оцю мою донечку-мудреця?! Лише за мудреця! Дійсно! Все правильно! Як я сам раніше про це не подумав, — озвучував сотник свої думки, коли Пуджа підійшла до нього, обняла його за шию, цьомнула в щоку і сказала:

— Татусю, ти найкращий тато у світі. Я тебе дуже-дуже сильно люблю. Я все тобі розповім, як правильно влаштувати мій шлюб з моїм коханим мудрецем, з моїм коханим учителем, з моїм щастям, з моїм життям.

Коли Пуджа муркотіла цю низку епітетів на мою адресу у вухо свого батька, вона дивилася на мене таким солодким поглядом, що я відразу побачив, скільки щастя чекає на мене в моєму подружньому житті з моєю неймовірною коханою, яку я так неймовірно обоожнював. Я побачив маленьких мудреців, які в нас народяться та ростимуть, ставлячи нам щодня безліч запитань, на які ми даватимемо їм досконалі відповіді, як вони радітимуть постійним відкриттям таємниць життя і ділитимуться ними одне з одним. Їх в нас буде троє: два хлопчики та дівчинка.

Така специфіка життя волхвів: ми все про нього знаємо, нема непередбаченості, інтриги, ризику, гострих вражень. Все визначено, стабільно та зрозуміло. Але наше щастя від цього не стає меншим.

Написано Ведвідом і додано до Книги Роду Поліських Волхвів